

ISSANDARISTIMISE PÜHA C AASTAL

(Esimene lugemine Js 42:5a 1-4.6-7)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Nii ütleb Issand: Vaata, see on minu sulane, keda ma hoian, minu äravalitu, kellest minul on hea meel. Ma olen saatnud oma Vaimu tema üle. Tema toob rahvale õigekssaamise. Tema ei hüüa ega karju, tema häält ei ole kuulda tänavail. Mahapainutatud pilliroogu ei murra ta katki, ja hõõguvat tahti ta ei kustuta. Tema toob tõesti õigekssaamise. Tema ei nõrke ega murdu, kuni ta on maa peal õiguse maksma pannud, ja tema seadust ootavad saared.

Mina olen Issand, ja mina olen sind õigluseks kutsunud, haaranud kinni su käest ja sind kinnitanud. Ma olen seadnud sind rahvale seaduseks ja paganaile valguseks, avama pimedate silmi, laskma vange vabaks vangikojast ja tooma pimeduses istujaid valguse kätte.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 29:1-2.3ac-4.3b ja 9b-10; R: 11b)

R: Issand annab rahu oma rahvale.

Andke Issandale au, teie taevalised,
andke talle au ja ülistage teda.

Andke au Issanda nimele,
kummardage Issandat pühas ehtes.

R:

Issanda hääl on üle vete,

Issand üle suurte vete.

Issanda hääl müristab võimukalt,

Issanda hääl on täis ülevust.

R:

Kirkuse Jumal laseb müristada,

tema pühamus ülistavad kõik tema auhiilgust.

Issanda aujärg on vetevoogude üle,

Issand istub kuningana aujärel igavesti.

R:

(Teine lugemine Ap 10:34-38)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Sel ajal avas Peetrus oma suu ja ütles: “Ma mõistan tõesti, et Jumal ei tee vahet isikute vahel, vaid iga rahva seast on temale meelepärane see, kes teda kardab ja on õiglane. Selle sõna on ta saatnud Iisraeli rahvale, ja kuulutanud rahuevangeeliumi Jeesuse Kristuse läbi, kes on kõige Issand. Te teate ju, mis on sündinud kogu Juudamaal alates Galileast, pärast ristimist, mida kuulutas Johannes, kuidas Jumal salvis Jeesuse Naatsaretist Püha Vaimu väega ning kes selle järel käis mööda maad ja tegi terveks kõik, kelle üle saatan oli võimust saanud, sest Jumal oli temaga.”
See on Jumala Sõna.

(Salm enne Evangeeliumi Mt 3:16-17; Mk 9:7)

Halleluuja. Taevas avanes ja üks hääl ütles:

See on minu armas poeg, teda kuulake. Halleluuja.

(Evangeelium Lk 3:15-17, 21-22)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal oli rahval suur ootus ja kõik arutasid oma südames Ristija Johannesest, kas tema on Messias või ei ole. Siis vastas Johannes kõigile: “Mina ristin teid veega, kuid tulemas on keegi, kes on vägevam kui mina ja kellel pole mina väärt sandaalirihmagi lahti päästma. Tema ristib teid Püha Vaimu ja tulega. Tal on visklabidas käes ja ta puhastab oma reheeluse – kogub nisu aita, kuid aganad põletab ta kustumatu tulega.”

Ja sündis, et kui kogu rahvas ristiti, tuli ka Jeesus ristimisele, ning kui ta palvetas, avanes taevas ja Püha Vaim laskus nähtaval kujul tuvina tema üle ja taevast kostis hääl: “Sina oled minu armas poeg, sinust on mul hea meel!”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad. Mis on tõde? Kas inimene on võimeline teadma tõde? Arvate et on. Hästi: kas te teate, kus te olite enne oma sündimist? Ei tea, või nii. Aga kuhu te lähete pärast surma? Ka ei tea – tegelikult ükski inimene ei tea. No mis tähtsus on siis kõigil muudel tõdedel, kui me iseendagi kohta ei tea kõige tähtsamaid tõdesid?

Maailma olemasolu ise on tõestus, et mingi tõde selle tekkimise või loomise kohta peab kusagil olemas olema. Kuid tõenäosus, et inimene võiks maailmast aru saada, on väike, arvestades kui vähe teab inimene iseenda kohta olemuslikult tähtsaid asju.

Seega on tõde inimese jaoks komparatiivne nähtus, see tähendab, võrdlustel põhinev suurus. Miski on millestki tugevam või nõrgem, raskem või kergem, suurem või väiksem – ja nii võivad ka inimesed olla üksteisest targemad või rumalamad. Tarkus aga sõltub suure osas sellest, kui ausalt suudab inimene ümbritsevale maailmale silma vaadata ja oma nõrkustest endale aru anda.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, te olete kindlasti kuulnud öeldavat, et usk – see tähendab usund ehk religioon – olevat ainult nõrkadele inimestele. Kas see on nii? Vaadeldgem seda võrdluste kaudu.

Oletame, et meil on vaja põldu künda. Kuidas läheneks sellele ülesandele inimene, kes panustab põhimõtteliselt ainult oma tugevusele. Väga lihtsalt: ta rakendab adra oma õlgade külge ja hakkab seda ise vapralt vedama. Ainult tugevusele panustaval inimesel pole ju motiivi maailmas ringi vaadata ja mõista, et parimagi tahtmise ja treenimise juures jääb ta ikka nõrgemaks kui veohobune või härg. Inimene, kellel on piltlikult öeldes ka aju asemel musklid, ei näeks kunagi vajadust ehitada masinaid, mis kergestisüttivatest vedelikest saadud energia abil suudavad ületada inimese jõuvarusid tuhandeid kordi.

Seega inimene, kes väärtustab ainult tugevust, ei ole tark, vaid pigem kangekaelne. Ta on valinud oma eluprobleemide lahendamiseks sobimatud vahendid ja hoiab oma kõrkuses neist kramplikult kinni, sest muidu peaks ta tunnistama, et keegi on temast vägevam – ja mis kõige alandavam, vägevam sellepärast, et on lihtsalt natuke targem.

Järelilikult ei ole jõud selleks otsustavaks parameetriks, mille järgi inimest hinnata. Tarkus on suurelt osalt oma nõrkuse äratundmine ja oskus leida ülejõukäivate ülesannete lahendamisel alternatiivseid taktikaid.

Teisalt on muidugi selge, et õigesti kasutatuna on jõud väga positiivne omadus, seda nii füüsilise võimekusena kui vaimujõuna: vastuhakkamine kiusatustele, vastupidamine kannatustes ning lõpuks ka kindla abikäe ulatamine ligimesele, kes vajab abi.

Armsad õed ja vennad. Jumal saab tõest ilmselt palju paremini aru kui inimesed – ja võibolla hoopis

teistmoodi. Kuid meie hakkamasaamise juurde kuulub just seesugune tõetunnetus, mis põhineb väärtuste võrdlemisel: et me teeksime halva asemel head, keskenduksime lühinägelike eesmärkide asemel kaugenägelikumatele, lahendaksime eluprobleeme jõu asemel mõistusega. Et siis, kui tuleb tema, kellel meie ei ole väärt sandaalirihma lahti päästma, oleksime me valmis vastu võtma ülesannet, mis on meile jõukohane. Aamen.